

(Политика, 19.06.2009)

Сваког дана док чува Љубишу Буху Чумета десетина полицајаца се упита: чији је пут исправан, оног који је пријавио оне које је слао да убијају, отимају, продају дрогу или пут оног ко мисли да су поштење и рад довољни за живот без беде и срамоте. Заштићени сведок сада је заштићени богаташ. За разлику од многих богаташа, порекло његовог новца је познато, украдени аутомобили, трговина наркотицима, отмице, убиства. У пратњи полиције као заштићени сведок, богаташ Чуме одлази на пословне разговоре где његове партнере обузима дрхтавица, што од саговорника, што од пратње којом Чуме доказује да се његове понуде не одбијају. Буха се сматра човеком коме се не замера, а сада и још опаснијим јер иза њега не стоје само убице, ту је и сила државе. Новцем на коме би се лако открили трагови кокаина или крви Чуме купује оно што су створили људи који никада нису прекршили закон. Пријатељ са министром Мркоњићем и пре и за време министровања, и пре и после заштићеног сведочења, што вероватно говори о бројним заједничким вредностима и склоностима, Чуме асфалтира путеве, преко адвоката купује фирме, а понекад, да оправда стил живота или да покаже да може, и сам потпише власнички лист.

Миодраг Костић за три евра купио је индустрију шећера и опорављен од трошка кредитима, који не би били тако повољни да није Чанка, препродао је плен за десетак милиона пута већу цену. Без тендера, са ортацима, купио је МПЦ „Ушће” и одмах га продао уз вишеструку зараду. И поврх свега, НИС је Костићу отписао, поклатио десетине милиона динара потрошеног горива.

Какве везе имају Чуме и Костић?

Имају, јер су обојица заштићени сведоци времена у коме живимо, приватизације у којој се отима, а не купује, јер су обојица заштићени сведоци корумпираних политичара због којих је могуће да Чуме новцем од убистава и дроге купује зној радника по Србији, радника који су од Чумета праведнији онолико пута колико је он богатији од њих, а да Костић узима некретнине без тендера, купује Копаоник након што најпре узме хотел „Гранд” на лизинг и после га купи профитом „Гранда”, или буде сумњичен од европских служби за сузбијање шверца да је шверцовао шећер због чега Србија добија и санкције, а после се све сломи на леђима неког малог препакивача.

Грех без казне је оно што спаја заштићеног сведока и заштићеног бизнисмена, а похлепа је оно што их чини таквим каквим јесу. Мало је Чумету што је на слободи и што неће одговарати ни за крв ни за диловање, мора још и да ради са Мркоњићем, мора да приватизује, мора да асфалтира, мора да плаши Србију и собом и полицијом, мора да показује обичним људима да се поштење не исплати.

Мало је и Костићу што има 22.700 хектара земље, што му мајка поседује ПИК „Ново Милошево” од 1.131 хектар, који је као домаћица купила за 118,3 милиона динара, мало је што има Копаоник, мало је, хоће и бесплатно гориво.

Шта ли мисли дете полицајца када види да тата чува Чумета, шта ли мисли дете радника који је после деценија рада упознао беду и видео сјај живота Костића? Какви ће људи одрастати на примеру Костића и Чумета? У каквој Србији ћемо трајати ако нико не оспори богатство Костића и Чумета?